

Retrospektiva iz jedne perspektive

Kada se nakon nekog puta, ma koliko dugo trajalo i koliko nam se urezalo u sjećanje, osvrnemo na početak, na prvu stanicu, gdje se ukrcasmo, pa na sve ona mjesta na kojima se trebalo odmoriti i koji su predviđeni baš za njega, pa na sve putnike koji su ga učinili baš takvim te, naravno, na onoga tko je sve to osmišljavao i davao mu notu poželjnosti za sve proputovane, iščekujuće ili planirane, ne može se a u njima ne primijetiti onu malu tajnu velikih majstora kao što se svojevremeno Oliver znao izraziti u jednoj, tada, vrlo gledanoj emisiji.

I tako se sva ta naša putovanja svih ovih godina nanizaše kao biseri u albumu zajedničkih trenutaka, posvećenosti, timskog rada i posebnih uspomena na prošla vremena koja nam se nerijetko vrte baš kao i ovoga trenutka dok pokušavam ispisati ove retke.

Moje je započelo prije 20-ak godina kada sam se iskrcao na prvoj stanici, u Pojišanu. Naravno, kao što će se potvrđivati i na svakom sljedećem susretu, sjedoh nazad i uperih pogled u dvije žene naprijed, gledaju u mene i nešto razgovaraju. Obje sam poznao, one mene više-manje. Kasnije saznah da su se pitale čiji sam, kome pripadam. Svojatale me obje. Bile su to dvije savjetnice: za informatiku i za pedagoge. I naš prvi zajednički susret. A ja sam davno odabrao, tada otklonih bilo kakvu dvojbu i tako ostade do današnjeg dana. (Kao siguran putnik s rezerviranom kartom). I od tada se u našim susretima prisjećam samo pozitivnih događaja. A utvaram sebi da još uvijek dobro pamtim.

I baš tog puta, u Deaninoj školi, odabrah Agnes da me grupno vodi i da tako započne to naše zajedničko putovanje. S njima dvima, kliknuh na prvu i ostadosmo takvi do današnjeg dana. Ni sa ostalima ne bismo ravnodušni. Uzimasmo jedni od drugih samo ono što nas je i profesionalno i ljudski jačalo i činilo sigurnijim u koraćanju po ovoj „dolini suza“ kojoj smo željeli dati svoj mali doprinos da bude što bolje i ugodnije mjesto za život.

Eto, kako se to ponekad zna dogoditi i u profesionalnom životu, naidete na osobu koje vas svojom ukupnošću privuče na prvu, koja vas svojim pristupom i odnosom prema grupi privoli da ne odudarate od njezine pedagogije, čije vas vođenje primora da iz sebe izvučete i više od onoga što mislite da možete dati. Biti jednaka sa svima, davati se više od drugih, pokazivati na osobnom primjeru kako u nekoj skupini koja se po mnogočemu razlikuje, ali koja ima jednu zajedničku crtu, u svima vidi samo drage kolege, dobre ljude, poželjne suradnike i svoje prijatelje. I pedagoge.

Zнала je Đurđica paziti i na detalje koji bi nekima možda bili i nebitni. Ali ne i njoj. Zнала je pridonijeti zajedničkom radu i ugođaju izborom naših malih, lijepih i onih malo većih mjesta u kojima smo rado boravili, kojima smo se rado vraćali i koji su nas prisjećali na neke davno proživljene zajedničke trenutke. Treba li spomenuti Zadar, Vodice, Primošten, Korenicu, Gospić, Baške Oštarije, Dubrovnik, Mariju Bistricu, Ogulin, Poreč, Imotski,... Rado smo bili u njima, rado smo im se vraćali i rado smo se prisjećali svih onih dragih lica koji su s nama bili tamo, s kojima smo znali i slobodno i neobvezno vrijeme učiniti obveznim i vrijednim pamćenja. Sve bi to izgledalo drugačije da nije bilo njenih osobina koje smo cijenili: timski duh, posvećenost, snagu, učinkovitost, velikodušnost, viziju i empatiju, a kojima je i unaprijedila radno mjesto na kojem je bila. Eto, to je ona. U svakom od njih i u svima njima.

Evo, ovaj nas skromni osvrt na naš zajednički put s Đurđicom može naučiti da istinski ugodna putovanja koja ulaze u sferu savršenosti ne trebaju veliku najavu, da ne trebaju ni savršene uvjete ni do u detalje razrađenu pripremljenost jer će se savršenstvo pojaviti upravo ondje gdje smo ga i očekivali i kad se pojavi znat ćemo da je učinjeno ono što smo znali jer smo na to pozvani i što je upravo proizašlo iz našeg zajedništva u ovom nezaboravnom vođenju.

Nadam se, Đurđice, da ćeš, uživajući tako u mirovini i svim aktivnostima koje ona nosi sa sobom, kada odradiš „dug“ onima kojima ćeš se tada posvećivati puno više, slučajno ili namjerno, susresti nekoga od nas negdje na nekom mjestu da se baci koju riječ, popije

nešto za zdravlje i ponovi to još nekoliko puta kako bi se u kontaktu ostalo što duže.

Eto, draga Đurđice, pred tobom je jedno novo poglavlje kojeg upravo otvaraš i novi put kojim ti valja ići. Želim ti da u tomu što duže uživaš okružena svojim najbližima i da se ponekad prisjetiš da su nekada na nekom drugom putu s tobom putovali neki ljudi kojima si ostala u najljepšem sjećanju.

Sretno u mirovini!